

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW
KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 30 listopada 1966 r. **Nr 3-4**

TREŚĆ:

PUBLIKACJE AKTÓW USTAWODAWCZYCH I WYKONAWCZYCH

ZARZĄDZENIA I ROZKAZY KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

6.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z dnia 10 września 1966 r.

w sprawie bezpieczeństwa przeciwpożarowego w malarniach i lakierniach

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za malarnie i lakiernie zwane dalej lakierniami, uważa się zakłady, oddziały produkcyjne, pomieszczenia i stanowiska, w których wykonywane jest malowanie farbami, lakierami i innymi wyrobami lakierowymi, zawierającymi łatwo zapalne składniki, stanowiące podstawę zaliczenia pomieszczeń do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, a także związane z tymi pracami pomieszczenia i stanowiska pracy, w których przygotowuje się i przechowuje wyżej wymienione wyroby lub suszy przedmioty pokryte takimi wyrobami.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomieszczeń i stanowisk, w których wykonywane są okresowo lub doraźnie prace malarskie związane:
1) z konserwacją i remontem obiektów budowlanych i urządzeń,

2) z pracą nakładczą,
3) z konserwacją eksponatów muzealnych.

§ 3. 1. Lakiernie i podręczne magazyny wyrobów lakierowych, rozpuszczalników i rozcieńczalników mogą być urządzane wyłącznie w budynkach i pomieszczeniach odpowiadających obowiązującym przepisom dotyczącym warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i pomieszczenia zaliczone do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego.

2. Malowanie i suszenie wszelkich przedmiotów przy użyciu wyrobów lakierowych, stanowiących podstawę zaliczenia pomieszczeń do I i II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, powinno odbywać się w pomieszczeniach przeznaczonych wyłącznie do tego celu.

3. Malowanie i suszenie przedmiotów wykonanych z materiałów niepalnych i trudno zapalnych wyrobami lakierowymi, stanowiącymi podstawę do zaliczenia do II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, może odbywać się we wspólnych pomieszczeniach przemysłowych przeznaczonych również dla innego rodzaju podukcji, pod warunkiem, że proces malowania stanowi pośrednie stadium w ciągu czynności technologicznych oraz że stanowiska pracy i urządzenia związane z malowaniem i suszeniem do stanu co najmniej pyłosuchości zostaną oddzielone przez zastosowanie całkowitej obudowy wykonanej z materiałów niepalnych i będą skutecznie wentylowane.

4. Przepisów ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się do znajdującego się bezpośrednio w hali przemysłowej pojedynczego stanowiska malowania i suszenia przedmiotów z materiałów niepalnych i trudno zapalnych przy użyciu sprzętu mechanicznego i przedmiotów również z materiałów łatwo zapalnych przy malowaniu pędzlem, jeżeli spełnione zostały wszystkie następujące warunki:
1) malowanie będzie odbywać się przy użyciu wyłącznie wyrobów lakierowych, stanowiących podstawę zaliczenia pomieszczeń do II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego,
2) zorganizowana wymiana powietrza w hali przemysłowej zapewni utrzymanie stężenia rozpuszczalników i rozcieńczalników, mierzonego na stanowisku pracy lakiernika i w dowolnym miejscu hali, poniżej wartości najwyższego dopuszczalnego stężenia toksycznego w powietrzu strefy roboczej,
3) stanowisko malowania i suszenia znajduje się od najbliższego źródła otwartego ognia w odległości co najmniej:
a) 30 m, jeżeli źródło ognia nie jest osłonięte,
b) 15 m, jeżeli źródło ognia jest osłonięte co najmniej z trzech stron parawanem, wykonanym z materiałów niepalnych, przylegającym dolną krawędzią do podłogi hali i o wysokości przewyższającej co najmniej o 2 m najwyżej usytuowane źródło ognia, przy czym odległość tę należy liczyć w linii prostej od parawanu do urządzenia lub stanowiska malowania i suszenia.

§ 4. 1. Urządzenia stanowiące wyposażenie pomieszczeń lakierni powinny być wykonane z materiałów niepalnych i rozmieszczone w sposób zapewniający dogodne przejście oraz swobodny dostęp do urządzeń i wyjść ewakuacyjnych.

2. Odległość między wylotami suszarek, a urządzeniami do nakładania powłok z wyrobów lakierowych powinna wynosić co najmniej 3 m.

3. Urządzenia, w których mogą tworzyć się stężenia wybuchowe gazów, par i pyłów, powinny posiadać mechaniczną wentylację wywiewną, uniemożliwiającą powstanie koncentracji przekraczającej:
1) w urządzeniach do nakładania powłok z wyrobów lakierowych — 50% dolnej granicy wybuchowości,
2) w suszarkach — 70% dolnej granicy wybuchowości.

4. Wyposażenie elektryczne urządzeń wymienionych w ust. 3 łącznie z silnikami powinno być wykonane jako przeciwwybuchowe.

5. Urządzenia ogrzewcze suszarek powinny być wykonane w sposób uniemożliwiający spowodowanie wybuchu lub pożaru.

6. Wszystkie urządzenia służące do malowania, suszenia i przygotowywania wyrobów lakierowych, mające wpływ na zagrożenie wybuchowe lub pożarowe, powinny posiadać:
1) dokumentację z opisem warunków eksploatacji,
2) tabliczkę zawierającą:
— pełną nazwę wytwórcy,
— rok budowy,
— typ urządzenia i numer fabryczny,
— wartości znamionowe,
— krótką charakterystykę.

§ 5. 1. Aparatura lakiernicza pracująca pod ciśnieniem powinna być wyposażona w sprawne manometry i zawory bezpieczeństwa. Zawory bezpieczeństwa powinny być nastawione na określone ciśnienie i zaplombowane.

2. Używanie do prac lakierniczych sprężonych gazów palnych i tlenu jest niedozwolone.

§ 6. 1. Przechowywanie i przygotowywanie wyrobów lakierowych stanowiących zapas dobowego zużycia może odbywać się w oddzielnych pomieszczeniach, przeznaczonych wyłącznie bądź do przechowywania, bądź do przygotowywania takich wyrobów i odpowiadających przepisom § 3, ust. 1.

2. Jeżeli zapas wyrobów lakierowych nie przekracza 500 kg na jedną zmianę, przechowywanie i przygotowywanie tych wyrobów może odbywać się w jednym wspólnym pomieszczeniu.

3. Mieszanie i rozcieńczanie wyrobów lakierowych powinno odbywać się w szczelnie zamkniętych naczyniach-mieszalnikach, zabezpieczonych przed możliwością iskrzenia i gromadzenia się elektryczności statycznej.

4. Wyroby lakierowe oraz rozpuszczalniki i rozcieńczalniki mogą być przechowywane i transportowane tylko w naczyniach niepalnych, nie tłukących się oraz szczelnie zamkniętych.

5. Na stanowiskach pracy można przechowywać wyroby lakierowe oraz rozpuszczalniki i rozcieńczalniki tylko w ilościach niezbędnych do zapewnienia ciągłości procesu produkcyjnego jednej zmiany, w naczyniach szczelnie zamkniętych i ustawionych w odległości co najmniej 1 m od źródła wydzielania ciepła.

6. Na opakowaniu wyrobów lakierowych oraz roz-

puszczalników i rozcieńczalników ważących więcej niż 5 kg powinny znajdować się: symbol wyrobu, nazwa zawartości, nazwa wytwórcy oraz temperatura zapłonu kompozycji rozpuszczalników użytych do danego wyrobu lakierowego.

§ 7. 1. W pomieszczeniach lakierni dopuszcza się stosowanie środków transportu ciągłego lub wózków pod warunkiem wykonania ich i utrzymania w stanie uniemożliwiającym iskrzenie i nagrzewanie łożysk powyżej temperatury dopuszczalnej w danych kategoriach niebezpieczeństwa pożarowego lub wybuchowego pomieszczeń.

2. Dopuszcza się zainstalowanie w kabinach natryskowych elektrycznych urządzeń podnośnikowych lub przenośnikowych pod warunkiem przeciwwybuchowego ich wykonania.

§ 8. 1. W pomieszczeniach lakierni zabronione jest przechowywanie zbędnych materiałów palnych i przedmiotów zbędnych do prac malarskich.

2. We wszystkich pomieszczeniach, w których są używane lub przechowywane wyroby lakierowe, rozpuszczalniki albo rozcieńczalniki, zabrania się stosowania ognia otwartego, palenia tytoniu i używania narzędzi powodujących iskrzenie.

3. Czyściwo należy przechowywać w specjalnych metalowych pojemnikach, szczelnie zamkniętych i ustawionych na zewnątrz pomieszczeń lakierni, przy czym czyściwo zużyte należy przechowywać oddzielnie i co najmniej raz dziennie usuwać poza teren lakierni na miejsce do tego przystosowane.

4. Puste naczynia po wyrobach lakierowych należy przechowywać poza terenem lakierni w miejscu specjalnie na ten cel przeznaczonym.

§ 9. 1. Przed rozpoczęciem prac malarskich (przy systemie zmianowym — przed każdą zmianą) wszystkie pomieszczenia powinny być należycie przewietrzone przez uruchomienie urządzeń wentylacyjnych.

2. W razie przerwy w działaniu urządzeń wentylacyjnych należy natychmiast przerwać wszystkie czynności malarskie oraz nagrzewanie suszarek.

§ 10. 1. Po zakończeniu prac malarskich wszystkie naczynia z podręcznym zapasem wyrobów lakierowych należy szczelnie zakryć i przenieść do pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania wyrobów lakierowych.

2. Wanny lakiernicze oraz inne pojemniki należy po zakończeniu pracy zabezpieczyć przed parowaniem rozpuszczalników lub rozcieńczalników przez szczelne zakrycie otworów pokrywami, przetłoczenie lakierów do zbiorników zasilania lub w inny podobny sposób.

§ 11. 1. Oczyszczanie kabin natryskowych, przewodów wentylacji wyciągowej oraz innych urządzeń i miejsc narażonych na osadzanie się cząstek wyrobów lakierowych powinno odbywać się co najmniej raz na dwa tygodnie z zachowaniem wszelkich środków ostrożności i przy użyciu narzędzi nie powodujących iskrzenia.

2. Naprawy oraz remonty instalacji i urządzeń, dokonywane przy użyciu ognia i narzędzi powodujących iskrzenie, można przeprowadzać tylko po uprzednim usunięciu z pomieszczeń wyrobów lakierowych, rozpuszczalników i rozcieńczalników, po dokładnym oczyszczeniu pomieszczeń i urządzeń z pozostałości wyrobów lakierowych i osadów oraz po dokładnym przewietrzeniu pomieszczeń.

3. Sprawdzanie działania urządzeń lakierniczych, manometrów i zaworów bezpieczeństwa przy urządzeniach pracujących pod ciśnieniem oraz dokonywanie przeglądów i prac konserwatorskich instalacji i urządzeń elektrycznych, ogrzewniczych, transportowych i wentylacyjnych powinno odbywać się co najmniej raz na tydzień.

§ 12. Pomieszczenia lakierni powinny być wyposażone w sprzęt i środki gaśnicze.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie zabezpieczenia przeciwpożarowego w malarniach-lakierniach oraz w składach farb i lakierów (Dz. U. nr 32, poz. 130).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 października 1966 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *M. Moczar*

7.

ZARZĄDZENIE Nr 23 MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 9 lutego 1966 r.

w sprawie wprowadzenia wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu paszowego podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu

Na podstawie § 4, ust. 1, pkt. 1 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (Monitor Polski nr 86, poz. 402) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się wytyczne dotyczące zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu paszowego podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zobowiązuje się:

a) dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników zakładów przemysłu paszowego do wprowadzenia w życie wytycznych, o których mowa w § 1,

b) dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Paszowego „Bacutil” do nadzorowania i realizacji wytycznych, dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu paszowego podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 9 lutego 1966 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: *F. Pisula*

W porozumieniu:
Minister Spraw Wewnętrznych
wz. Z. Sznek

Uwaga: Wytyczne zostały przesłane zainteresowanym jednostkom.

8.

ZARZĄDZENIE Nr 31
MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 18 marca 1966 r.

w sprawie wprowadzenia wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu tytoniowego

Na podstawie § 4, ust. 1, pkt. 1 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (Monitor Polski nr 86, poz. 402) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się wytyczne dotyczące zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu tytoniowego.

§ 2. Zobowiązuje się:

a) dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników zakładów wymienionych w § 1 do wprowadzenia w życie wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego,

b) dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Tytoniowego do nadzorowania i realizacji wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w podporządkowanych przedsiębiorstwach i zakładach.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 18 marca 1965 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: *F. Pisula*

W porozumieniu:
Minister Spraw Wewnętrznych
wz. Z. Sznek

Uwaga: Wytyczne zostały przesłane zainteresowanym jednostkom.

9.

ZARZĄDZENIE Nr 20/66
MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 14 lutego 1966 r.

w sprawie wprowadzenia tymczasowych wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu lniarskiego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego

Na podstawie § 4, ust. 1 uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (Monitor Polski nr 86, poz. 402) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się tymczasowe wytyczne dotyczące zabezpieczenia przeciwpożarowego produkcji:

1) roszarniczej,
2) przędzalni lniarskich,
3) tkalni lniarskich,
4) wykończalni lniarskich,
5) płyt paździerzowych,

w przedsiębiorstwach i zakładach podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego, stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 2. Zobowiązuje się:

1) dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników zakładów do wprowadzenia w życie wytycznych, o których mowa w § 1,
2) dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Lniarskiego do nadzorowania realizacji wytycznych, dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego przedsiębiorstw i zakładów przemysłu lniarskiego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Przemysłu Lekkiego:
wz. Z. Wojtkowski
Podsekretarz Stanu

10.

ZARZĄDZENIE Nr 94/66
MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 28 października 1966 r.

w sprawie wprowadzenia tymczasowych wytycznych zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu odzieżowego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego

Na podstawie § 4, ust. 1, uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (Monitor Polski nr 86, poz. 402) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się stanowiące załącznik do zarządzenia tymczasowe wytyczne w sprawie zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu odzieżowego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 2. Zobowiązuje się:

1) dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników zakładów pracy do wprowadzenia w życie wytycznych, o których mowa w § 1,

2) dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Odzieżowego do nadzorowania realizacji wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego przedsiębiorstw i zakładów przemysłu odzieżowego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Przemysłu Lekkiego:
wz. Z. Wojtkowski
Podsekretarz Stanu

11.

ZARZĄDZENIE Nr 95/66

MINISTRA PRZEMYSŁU LEKKIEGO

z dnia 28 października 1966 r.

w sprawie wprowadzenia tymczasowych wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego w przedsiębiorstwach i zakładach przemysłu bawełnianego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego

Na podstawie § 4, ust. 1, uchwały nr 349 Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia stanu bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (Monitor Polski nr 86, poz. 402) zarządza się co następuje:

§ 1. Wprowadza się stanowiące załącznik do zarządzenia tymczasowe wytyczne dotyczące zabezpieczenia przeciwpożarowego w:

1) przędzalniach średnio- i cienkoprzędnych przemysłu bawełnianego,
2) przędzalniach odpadkowych przemysłu bawełnianego,
3) tkalniach przemysłu bawełnianego,
4) wykończalniach przemysłu bawełnianego oraz farbiarniach,
5) oddziałach tkanin powlekanych, sklejanych i laminowanych, podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 2. Zobowiązuje się:

1) dyrektorów przedsiębiorstw i kierowników zakładów do wprowadzenia w życie tymczasowych wytycznych, o których mowa w § 1,
2) dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Bawełnianego do nadzorowania realizacji wytycznych dotyczących zabezpieczenia przeciwpożarowego przedsiębiorstw i zakładów przemysłu bawełnianego podległych Ministrowi Przemysłu Lekkiego.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Przemysłu Lekkiego:
wz. Z. Wojtkowski
Podsekretarz Stanu

12.

ZARZĄDZENIE Nr 5/66

KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 9 sierpnia 1966 r.

w sprawie norm etatów pojazdów samochodowych w komendach straży pożarnych, zawodowych strażach pożarnych i szkołach pożarniczych

§ 1. Na podstawie § 2, ust. 2, pkt. 18 zarządzenia nr 96 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1961 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. U. MSW nr 7 z dnia 11 lipca 1961 r., poz. 23) wprowadzam do użytku służbowego normy etatów pojazdów samochodowych, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia, w komendach straży pożarnych, zawodowych strażach pożarnych i szkołach pożarniczych.

§ 2. Przy planowaniu etatów samochodów pożarniczych należy opierać się o normy określone w załączniku nr 2 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1962 r. w sprawie zasad powoływania i rozmieszczania straży pożarnych (Dz. KGSP nr 1 z dnia 12 kwietnia 1962 r., poz. 1).

§ 3. Traci moc zarządzenie nr 6/63 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 8 marca 1963 r. w sprawie norm etatów samochodów osobowych, ciężarowych, dostawczych i motocykli w komendach straży pożarnych, zawodowych strażach pożarnych i szkołach pożarniczych.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Komendant Główny:
wz. Z. Jarosz
Zastępca Komendanta Głównego

Załącznik do zarządzenia nr 5/66 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 9 sierpnia 1966 r.

Norma etatów pojazdów samochodowych dla wojewódzkich komend straży pożarnych

Lp.	WKSP	Samochody osobowe	Samochody dowodzenia i łączności	Samochody dostawcze	Motocykle	Samochody warsztatowe	Uwagi
1	Do 20 powiatów	4	1	1	2	—	
2	Od 21 do 30 powiatów	4	1	1	3	1	
3	Ponad 30 powiatów	5	1	1	3	1	

Uwagi: a) na samochody dowodzenia i łączności przewiduje się samochody marki Żuk lub Nysa,
b) dla wojewódzkich komend straży pożarnych, prowadzących ośrodek szkolenia pożarniczego, przewiduje się dodatkowo jeden samochód dostawczy,
c) dla wojewódzkich komend straży pożarnych, posiadających stację obsługi sprzętu przeciwgazowo-dymowego przewiduje się dodatkowo jeden samochód furgon Nysa.

Norma etatów pojazdów samochodowych dla powiatowych komend straży pożarnych

Lp.	PKSP	Samochody osobowe	Samochody ciężarowe	Samochody dostawcze	Motocykle	Uwagi
1	Do 50 jednostek OSP	1	—	—	2	
2	Od 51 do 100 jednostek OSP	1	—	1	2	
3	Ponad 100 jednostek OSP	1	1	1	3	

Norma etatów pojazdów samochodowych dla zawodowych straży pożarnych

Lp.	ZSP	Samochody osobowe	Samochody operacyjne	Samochody ciężarowe	Samochody dostawcze	Motocykle	Uwagi
1	W miastach wyłączonych z województw	3	1	3	1	2	
2	W miastach wojewódzkich	1	1	2	1	1	
3	Pozostałe	1	1	1	—	1	

Uwagi: a) w zawodowych strażach pożarnych przewiduje się ponadto dla każdego oddziału jeden samochód operacyjny oraz jeden motocykl,
b) w zawodowych strażach pożarnych, na terenie których jest publiczna elektryczna sygnalizacja alarmowa, przewiduje się dodatkowo jeden samochód dostawczy z przeznaczeniem dla służby łączności,
c) w komendach straży pożarnych miast wyłączonych z województw, posiadających stację obsługi sprzętu przeciwgazowo-dymowego, przewiduje się dodatkowo jeden samochód furgon Nysa.

Norma etatów pojazdów samochodowych dla szkół pożarniczych

Lp.		Samochody osobowe	Samochody osobowo-terenowe	Samochody ciężarowe	Samochody dostawcze	Motocykle	Autobusy	Uwagi
1	Szkoła Oficerów Pożarnictwa	2	2	5	2	1	3	
2	Szkoła Podoficerów Pożarnictwa	1	—	3	1	1	1	

13.

ZARZĄDZENIE Nr 6/66 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 10 października 1966 r.

w sprawie przedstawienia wniosków o nadanie odznaki „Wzorowy kierowca" dla kierowców zatrudnionych w terenowych jednostkach ochrony przeciwpożarowej

Na podstawie zarządzenia nr 52 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 maja 1965 r. w sprawie nadawania w jednostkach resortu spraw wewnętrznych odznaki „Wzorowy kierowca", zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wnioski o nadanie odznaki „Wzorowy kie-

rowca" mogą być przedstawione jedynie w stosunku do tych kierowców, którzy odpowiadają warunkom określonym w regulaminie odznaki „Wzorowy kierowca", stanowiącym załącznik powołanego na wstępie zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

2. Wnioski o nadanie odznaki sporządza się według ustalonego wzoru.

§ 2. 1. Wnioski o nadanie odznaki brązowej przedstawiają bezpośredni przełożeni służbowi (komendanci powiatowi, miejscy, dowódcy oddziałów w miastach wyłączonych z województw) komendom wojewódzkim (miast wyłączonych z województw), a komendanci szkół pożarniczych — Komendzie Głównej Straży Pożarnych.

2. Wojewódzcy (miast wyłączonych z województw) komendanci straży pożarnych po przeanalizowaniu wniosków dołączają oddzielnie do każdego z nich swoją opinię i przesyłają je do Komendy Głównej Straży Pożarnych.

3. Sporządzający wnioski w rubryce „data rozpoczęcia pracy w resorcie" wpisują datę rozpoczęcia służby na stanowisku kierowcy w terenowej jednostce ochrony przeciwpożarowej.

4. Wnioski o nadanie odznaki powinny być sporządzane i rozpatrywane przy współudziale oficera do spraw transportu.

§ 3. Wnioski o nadanie odznaki srebrnej i złotej przedstawiają w sposób określony w § 2, wojewódzcy (miast wyłączonych z województw) komendanci straży pożarnych oraz komendanci szkół pożarniczych i przesyłają je do Komendy Głównej Straży Pożarnych.

§ 4. Przełożeni składający wnioski odpowiadają za prawdziwość wszystkich danych objętych wnioskiem.

§ 5. Wnioski o nadanie odznaki „Wzorowy kierowca" powinny być przedłożone Komendzie Głównej Straży Pożarnych w nieprzekraczalnym terminie do dnia 10 marca każdego roku.

§ 6. Przedstawianie wniosków o nadanie odznaki dla kierowców zatrudnionych w resortowej służbie przeciwpożarowej następuje w trybie stosowanym w jednostkach organizacyjnych tych resortów.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem wydania.

Komendant Główny:
R. Darczewski

14.

ZARZĄDZENIE Nr 7/66
KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 7 października 1966 r.

w sprawie upowszechnienia stosowania piany jako środka gaśniczego

Na podstawie § 2, pkt. 2, ust. 11, zarządzenia nr 96 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1961 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW nr 7, poz. 23) zarządza się co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się wszystkie jednostki ochrony przeciwpożarowej (zawodowe-ochotnicze-obowiązkowe) do upowszechnienia stosowania piany jako środka gaśniczego w szerszym aniżeli dotychczas zakresie we wszelkich formach działań taktycznych.

§ 2. W tym celu:

1. Komendy straży pożarnych:
   1) zapewnią jednostkom straży pożarnych zapas środka pianotwórczego, zaplanują na ten cel odpowiednie fundusze w planach finansowych oraz zapewnią niezbędne zestawy sprzętu do podawania piany;
   2) uzupełnią powiatowe odwody sprzętowe zapasem środka pianotwórczego w ilości po 400 kg na każdy odwód;
   3) w porozumieniu z administracją lasów państwowych ustalą miejsca magazynowania zapasu środka pianotwórczego, zakupionego przez tę administrację do likwidacji pożarów leśnych;
   4) przeprowadzą zajęcia szkoleniowe z dowódcami jednostek straży pożarnych, a ci z kolei z załogami tych jednostek w zakresie szerszego upowszechnienia praktycznego stosowania piany we wszelkich formach działań taktycznych straży pożarnych.
2. Główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej:
   1) spowodują zapewnienie wyposażenia w niezbędne ilości środka pianotwórczego oraz w zestawy sprzętowe do podawania piany — podporządkowane im jednostki straży pożarnych w zakładach pracy danego resortu;
   2) zobowiążą komendantów zawodowych straży pożarnych i naczelników ochotniczych (obowiązkowych) straży pożarnych do szerszego praktycznego użycia piany zarówno podczas ćwiczeń, jak i akcji gaśniczych.

§ 3. Szkoła Oficerów Pożarnictwa, Szkoły Podoficerów Pożarnictwa oraz ośrodki szkolenia pożarniczego w szerszym aniżeli dotychczas zakresie uwzględnia, w ramach prowadzonych praktycznych zajęć szkoleniowych, stosowanie piany we wszelkich formach działań taktycznych straży pożarnych przy użyciu odpowiedniego do tych celów sprzętu.

§ 4. Wprowadza się do użytku „Wytyczne techniki i taktyki stosowania piany", stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny:
wz. Z. Jarosz
Zastępca Komendanta Głównego

Załącznik do zarządzenia nr 7/66 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 7 października 1966 r.

WYTYCZNE

w sprawie techniki i taktyki stosowania piany jako środka gaśniczego

Analizy akcji gaśniczych pożarów dużych wykazują nadal niedostateczny jeszcze stan zaopatrzenia wodnego dla celów przeciwpożarowych, co stwarza trudności w prawidłowym prowadzeniu akcji gaśniczych.

Uzyskanie wystarczającego stanu na tym odcinku wymaga bardzo dużych nakładów finansowych i materiałowych, co w konsekwencji powoduje, że poprawa przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego postępuje jeszcze w niedostatecznym stopniu.

Trudności wynikające z niezadowalającego stanu zaopatrzenia wodnego mogą być w pewnym stopniu zlikwidowane przez szersze stosowanie piany w akcjach gaśniczych.

Istnieją realne możliwości wyposażenia straży pożarnych w sprzęt do podawania piany.

Coraz więcej jednostek straży pożarnych wyposażonych jest w samochody GSBM, a produkcja środka pianotwórczego zaspokaja potrzeby.

W związku z powyższym zachodzi konieczność upowszechnienia stosowania piany we wszelkich formach działań taktycznych straży pożarnych.

I. Stosowanie piany gaśniczej

1. Pianę jako środek gaśniczy należy stosować przy pożarach:
   a) cieczy palnych, a mianowicie: produktów ropy naftowej, jak benzyna, nafta, oleje, smary, mazut; produktów przemysłu koksochemicznego, jak benzen, toluen, ksylen, dwusiarczek węgla,
   b) produktów odgazowania węgla, jak smoła pogazowa i produkty jej przerobu (naftalen, antracen);
   c) olejów roślinnych oraz tłuszczów pochodzenia zwierzęcego,
   d) stałych ciał i materiałów palnych,
   e) instalacji i urządzeń elektrycznych po uprzednim wyłączeniu napięcia.
2. Piany nie należy stosować, gdy pożarem objęte są lub znajdują się w bezpośredniej bliskości następujące materiały:
   a) metale alkaliczne, reagujące chemicznie z wodą, jak potas, sód, wapń oraz metale sproszkowane, jak aluminium, cynk,
   b) alkohol metylowy, etylowy, propylowy, butylowy, etery, anilina, estry niższych alkoholi i kwasów tłuszczowych,
   c) kwasy stężone, jak siarkowy, azotowy, octowy,
   d) materiały wybuchowe,
   e) nadtlenki sodu, potasu, stężona woda utleniona (perhydrol), karbid, fosforek wapnia, cjanohydryny, bezwodne fosforany i siarczany,
   f) azotany celulozy, kollodium,
   g) wapno palone,
   h) inne materiały, które mogą się palić bez dostępu powietrza z otaczającej atmosfery lub też reagują chemicznie z wodą.
3. Piana jako środek gaśniczy powinna być stosowana we wszelkich formach działań straży pożarnych, jak natarcie, obrona lub osłona z uwzględnieniem również pożarów w wiejskich jednostkach osadniczych oraz w lasach.
4. W celu uzyskania właściwych efektów gaśniczych, grubość warstwy piany powinna wynosić:
   a) przy gaszeniu cieczy palnych
      — w zbiornikach naziemnych — 60 cm w czasie 15 minut, a dla ochrony powierzchni wewnątrz obwałowania tego zbiornika — 25 cm w czasie do 15 minut;
      — poza bazami (parkami) zbiornikowymi — 25 cm;
   b) przy gaszeniu materiałów stałych, w działaniach obronnych, osłonowych oraz podczas pożarów lasów — 5 do 10 cm, zakładając pokrycie warstwą piany całej powierzchni palącej się lub bronionej, względnie osłanianej.

II. Sprzęt do podawania piany i zasady jego stosowania

1. W zależności od posiadanego przez jednostki straży pożarnych sprzętu do podawania piany może on być stosowany w następujących zestawach:
   a) prądownica pianowa PP-200(PP-600) z zasysaczem i zbiornikiem plecakowym na środek pianotwórczy,
   b) prądownica pianowa PP-200(PP-600) i zasysacz liniowy,
   c) prądownica pianowa PP-200(PP-600) przy użyciu wodnego roztworu środka pianotwórczego,
   d) prądownica pianowa PP-200(PP-600), zasysacz wmontowany do motopompy lub autopompy.

Przy zestawach podanych w punktach b — d w zależności od sytuacji na terenie pożaru, prądownice pianowe mogą być przedłużane pianowymi rurami wylewowymi względnie zastąpione działkami pianowymi.

2. Wymienione w dziale 1 zestawy mogą być stosowane przy następujących pożarach:
   a) paliw płynnych w zbiornikach — zestawy podane w punktach b — d z zastosowaniem rur wylewowych względnie działek pianowych,
   b) przy pożarach mniejszych ilości paliw płynnych, wyłączonych spod napięcia instalacji i urządzeń elektrycznych, oraz ciał i materiałów stałych — zestawy podane w pkt. a — d z ewentualnym zastąpieniem prądownic działkami pianowymi,
   c) przy pożarach wiejskich w działaniach obronnych i osłonowych — zestawy podane w pkt.

b — d z ewentualnym zastąpieniem prądownic działkami pianowymi,

d) przy pożarach leśnych przyziemnych i wierzchołkowych w działaniach obronnych — zestawy podane w pkt. b — d, z ewentualnym zastąpieniem prądownic działkami pianowymi.

III. Operowanie prądami piany

Celem uzyskania jak największych efektów gaśniczych, należy operować prądami piany według poniższych zasad:

a) przy gaszeniu palnych cieczy prądy piany należy kierować na wewnętrzną przeciwległą ścianę zbiornika tak, aby spływająca po tej ściance piana stopniowo pokrywała palącą się powierzchnię. Prądami należy tak operować, aby nie spowodować wylewania palącej się cieczy na zewnątrz zbiornika.

Nadziemne, metalowe zbiorniki cieczy palnych powinny być chłodzone wodą, niezależnie od użycia piany na powierzchni płonącej cieczy.

W przypadku użycia rur wylewowych pianę podaje się również na ściankę wewnętrzną, ale od strony stanowiska gaśniczego. Przy gaszeniu palących się rozlanych cieczy palnych, prądy piany należy kierować na najdalszą, od stanowiska gaśniczego, krawędź płaszczyzny, na której znajduje się paląca się ciecz;

b) przy gaszeniu palących się ciał stałych, prądy piany należy kierować na najdalsze lub najwyżej położone partie tych ciał, stopniowo, przy równomiernym rozkładaniu warstwy piany na całej powierzchni, zbliżać podawanie piany do stanowiska gaśniczego, aż do całkowitego ugaszenia pożaru;

c) przy działaniach obronnych lub osłonowych podczas pożarów wiejskich, pianą należy pokrywać palne dachy i konstrukcje ścian budynków zagrożonych bezpośrednio oraz palne pokrycia dachów budynków zagrożonych pośrednio (ogniami lotnymi). Prądy piany w tych przypadkach należy kierować z góry na dół, również przy zachowaniu obowiązku równomiernego pokrycia pianą całej powierzchni bronionej lub osłanianej;

d) przy pożarach leśnych:
przyziemnych prądy piany należy podawać tak w natarciu jak i obronie od strony frontu i skrzydeł pożaru z tym, że w obronie, pianą należy pokrywać pasy o szerokości minimum 1 m najpierw wzdłuż skrzydeł, a następnie od strony frontu.

Na ugaszenie 1 m^2 płonącej powierzchni, przy użyciu piany podczas pożaru przyziemnego, potrzeba nie mniej niż 5 l wody i do 0,5 l środka pianotwórczego. Tę samą ilość potrzeba do wykonania pasa ochronnego. Pasy z piany utrzymują się przeciętnie około 4 godziny bez tendencji zanikowej przy zetknięciu z ogniem, zachowując widoczne położenie. Największy efekt gaśniczy uzyskuje się przy niskim i rzadkim poszyciu. Przy poszyciu wyższym i gęstym prądami piany należy zbijać płomienie, a dogaszać przy użyciu innych środków.

wierzchołkowych — użycie piany z uwagi na krótki zasięg prądu piany i wysoką temperaturę od frontu ognia nie daje efektów gaśniczych. W tych przypadkach piana może być wykorzystana przez podanie jej na korony drzew w pewnej odległości od frontu ognia (pożaru), zależnie od sytuacji pożarowej.

IV. Stosowanie piany podczas pożarów wewnętrznych i zewnętrznych

1. Podczas pożarów wewnętrznych mieszkaniowych należy w zasadzie unikać używania piany z wyjątkiem przypadków, gdy jest to nieodzowne. Powyższe wynika stąd, że produkowany środek pianotwórczy ma ostrą i nieprzyjemną woń, utrzymującą się przez dłuższy czas po użyciu piany.

2. Podczas pożarów zewnętrznych pianę należy stosować w tych przypadkach, w których normalnie stosuje się wodę jako środek gaśniczy, a przede wszystkim celowe jest stosowanie piany przy pożarach:
— cieczy palnych,
— wiejskich budynków jak i stogów, stert itp.,
— wszelkiego rodzaju materiałów strzępiastych,
— lasów (przy pożarach przyziemnych).

V. Szkolenie załóg w zakresie stosowania piany przy pożarach

Celem zapewnienia jak najszerszego stosowania piany jako środka gaśniczego, załogi poszczególnych jednostek straży pożarnych zwłaszcza ochotniczych, należy w pierwszej kolejności zapoznać ze skutecznością jej użycia, a następnie przeszkolić w stosowaniu różnych zestawów sprzętu do podawania piany w poszczególnych formach działań taktycznych straży pożarnych.

Szkolenie w powyższym zakresie należy uwzględnić:
— przy wszystkich zajęciach szkoleniowych (teoretycznych i praktycznych) prowadzonych tak w szkołach pożarniczych jak i ośrodkach szkolenia pożarniczego,
— podczas ćwiczeń i manewrów z jednostkami straży pożarnych, szczególnie przeprowadzanych w wiejskich jednostkach osadniczych i obszarach leśnych.

Dowódcy jednostek straży pożarnych, podczas prowadzonych akcji gaśniczych powinni częściej aniżeli dotychczas stosować użycie piany nie tylko w natarciu, lecz również w działaniach obronnych i osłonowych, wykorzystując do tego siłę bojową samochodów GSBM lub GSBA posiadających możliwość podania około 20 000 l piany zamiast 2 000 l wody, co ma zasadnicze znaczenie w opanowaniu pożaru.

VI. Transport i przechowywanie środka pianotwórczego

1. Obecnie producent dostarcza środek pianotwórczy (Spumogen-Ekstra) w opakowaniach szklanych (balony) o pojemności 60 kg i beczkach metalowych o pojemności 200 kg.

2. Przy przelewaniu środka pianotwórczego do naczyń o mniejszej pojemności należy:
— przelewać wolno, aby nie nastąpiło spienienie preparatu,

— naczynie napełnić całkowicie tak, aby korek lub zakrętka dotykała powierzchni płynu. Zachowanie tego warunku jest szczególnie ważne, gdyż zawartość powietrza w naczyniu ze środkiem pianotwórczym powoduje utlenienie się preparatu i wytwarzanie tzw. kożucha oraz spienianie się środka pianotwórczego podczas transportu.

Spienianie się preparatu w naczyniu powoduje utratę właściwości hydromechanicznych i tym samym obniża jego wartość.

3. W przypadku częściowego opróżnienia zbiornika ze środkiem pianotwórczym, ilość tego środka należy uzupełnić względnie przelać pozostałość do mniejszego naczynia wg zasady podanej w pkt. 2.

4. Środek pianotwórczy powinien być przechowywany w pomieszczeniach o temperaturze od —2 do +25°C.

W opakowaniu fabrycznym preparat nie zatraca swych właściwości przez dłuższy okres czasu.

Dla zapewnienia pełnej gwarancji właściwości środka pianotwórczego, jego zapasy powinny być jednak **wymienione przynajmniej co półtora roku.**

Po okresie tym posiadane zasoby tego środka należy wykorzystać do ćwiczeń.

15.

ZARZĄDZENIE Nr 8/66

KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 12 października 1966 r.

w sprawie ustalenia składu osobowego Komitetu Redakcyjnego „Przeglądu Pożarniczego" i regulaminu „Przeglądu Pożarniczego"

§ 1. Na podstawie § 2, pkt. 22 zarządzenia nr 96 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1961 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych, ustalam:

1) skład osobowy Komitetu Redakcyjnego „Przeglądu Pożarniczego" jak następuje:

przewodniczący — płk Roman Darczewski, Komendant Główny Straży Pożarnych

zastępca przewodniczącego — płk Zygmunt Jarosz, zastępca Komendanta Głównego Straży Pożarnych

członkowie — mjr Edward Burzyński, redaktor naczelny „Przeglądu Pożarniczego"

— płk Włodzimierz Uświeczew, szef Służby Operacyjnej KGSP

— płk Włodzimierz Własiuk, szef Służby Zapobiegania Pożarom KGSP.

2) regulamin organizacyjny „Przeglądu Pożarniczego" stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Traci moc obowiązującą:

1) zarządzenie nr 8/65 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 23 lipca 1965 r. w sprawie powołania Komisji Wydawniczej w Komendzie Głównej Straży Pożarnych.

2) regulamin „Przeglądu Pożarniczego" z dnia 1 sierpnia 1964 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny:
R. Darczewski

Załącznik do zarządzenia nr 8/66 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 12 października 1966 r.

REGULAMIN

organizacyjny miesięcznika Komendy Głównej Straży Pożarnych „Przeglądu Pożarniczego"

§ 1. Miesięcznik „Przegląd Pożarniczy" jest pismem Komendy Głównej Straży Pożarnych, które ma następujące cele ogólne:

1) popularyzowanie wiedzy i osiągnięć w zakresie wszystkich dziedzin ochrony przeciwpożarowej,
2) inspirowanie dyskusji na łamach pisma na tematy mające istotne znaczenie dla całokształtu działalności lub poszczególnych dziedzin — zgodnej z interesami ochrony przeciwpożarowej,
3) popularyzowanie artykułów szkoleniowych ze wszystkich dziedzin działalności ochrony przeciwpożarowej,
4) aktualne informowanie czytelników o stanie ochrony przeciwpożarowej w kraju i za granicą,
5) popularyzowanie osiągnięć wyróżniających się jednostek organizacyjnych oraz osób,
6) prowadzenie konkursów,
7) utrzymywanie stałej łączności z czytelnikami i autorami, badanie opinii o treści poszczególnych numerów, uwzględnianie życzeń czytelników.

§ 2. Za właściwą kierunkową działalność „Przeglądu Pożarniczego" odpowiedzialny jest Komitet Redakcyjny. Zadaniem Komitetu Redakcyjnego jest:

1) inspirowanie tematyki i zatwierdzanie rocznych, kwartalnych i miesięcznych planów tematycznych pisma,
2) opiniowanie merytoryczne materiałów tekstowych i ilustracyjnych przeznaczonych do publikacji

w poszczególnych numerach oraz opiniowanie zgodności przedstawionych przez redakcję materiałów z zatwierdzonymi planami tematycznymi,
3) dokonywanie oceny wydanych numerów,
4) opiniowanie merytoryczne regulaminów konkursów organizowanych przez redakcję,
5) podejmowanie decyzji o przyznaniu nagród za wyróżnione prace w konkursach oraz o honorariach dla sądów konkursowych,
6) przyznawanie dorocznych nagród „Przeglądu Pożarniczego".

2. Komitet Redakcyjny zbiera się w zależności od potrzeb, jednak nie rzadziej jak raz w miesiącu. Członkowie Komitetu Redakcyjnego otrzymują kompletny materiał tekstowy do każdego numeru, lub inne materiały opracowane przez redakcję i uzgodnione z autorami i zainteresowanymi służbami, co najmniej na 2 dni przed terminem zebrania. Termin zebrania określa każdorazowo przewodniczący Komitetu Redakcyjnego.

3. Komitet Redakcyjny obraduje przy obecności co najmniej trzech członków.

4. Przewodniczący Komitetu Redakcyjnego powołuje na wniosek redaktora naczelnego sądy konkursowe dla oceny prac konkursowych.

5. Wnioski i opinie Komitetu Redakcyjnego oraz decyzje przewodniczącego są protokołowane.

6. Udział w posiedzeniach Komitetu Redakcyjnego jest honorowany zgodnie z obowiązującymi w tej mierze przepisami.

§ 3. „Przegląd Pożarniczy" jest redagowany przez etatowy zespół redaktorów, ściśle współpracujących ze służbami KGSP oraz jednostkami organizacyjnymi ochrony przeciwpożarowej.

2. Redaktora naczelnego oraz sekretarza redakcji powołuje Komendant Głównych Straży Pożarnych. Sekretarz Redakcji pełni równocześnie funkcję sekretarza Komitetu Redakcyjnego.

3. Redaktorów nieetatowych powołuje redaktor naczelny za zgodą zainteresowanych i po uzyskaniu opinii Komitetu Redakcyjnego.

4. Zakres zadań i obowiązków merytorycznych redaktorów etatowych i nieetatowych określają oddzielne przepisy.

5. Redaktor naczelny organizuje sieć korespondentów i kieruje ich pracą.

6. Redakcja jest zobowiązana do współdziałania i prowadzenia spraw finansowych zgodnie z porozumieniem zawartym między Komendą Główną Straży Pożarnych a wydawcą, z uwzględnieniem przepisów prawa autorskiego oraz przepisów finansowych. Za prawidłowe prowadzenie spraw finansowych odpowiedzialny jest redaktor naczelny.

7. Redakcja „Przeglądu Pożarniczego" działa w oparciu o decyzje przewodniczącego Komitetu Redakcyjnego.

16.
ROZKAZ Nr 7/66
KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 16 września 1966 r.

w sprawie oceny udziału polskich straży pożarnych w międzynarodowych zawodach pożarniczych w Jugosławii

W dniach od 3 do 10 września 1966 r. odbyły się w Karlovac w Jugosławii III Międzynarodowe Zawody Straży Pożarnych, w których uczestniczyły cztery drużyny, reprezentujące pożarnictwo polskie.

Zespół sędziowski zawodów przyznał drużynom: OSP z Warszawy-Chrzanowa, OSP z Pszowa i ZSP z Warszawy-Rembertowa złote medale oraz drużynie ZSP z Tarnowa medal srebrny.

Za godne reprezentowanie pożarnictwa polskiego na tych zawodach udzielam pochwały następującym zawodnikom:

członkom drużyny ZSP z Warszawy-Rembertowa

Janowi Cale
Kazimierzowi Stępniowi
Cyrylowi Królikowskiemu
Wiesławowi Kobiałce
Aleksandrowi Smoderkowi
Janowi Białkowi
Zdzisławowi Puchcie
Stanisławowi Wiąckowi
Marianowi Płochockiemu
Czesławowi Kulce

członkom drużyny ZSP z Tarnowa

Wojciechowi Zachowi
Stanisławowi Małochlebowi
Andrzejowi Wielgusowi
Ludomirowi Pinkoszowi
Józefowi Kajpustowi
Kazimierzowi Wadasowi
Józefowi Kopkowi
Wiesławowi Sajdakowi
Stanisławowi Gągoli

członkom drużyny OSP z Warszawy-Chrzanowa

Jerzemu Mikołajewskiemu
Stanisławowi Chylowi
Jarosławowi Kaczmarczykowi
Ryszardowi Ratyńskiemu
Andrzejowi Nowickiemu
Andrzejowi Antosikowi
Jerzemu Czerwończowi
Mirosławowi Deji
Aleksandrowi Trautowi
Romanowi Kochowi

członkom drużyny z Pszowa, woj. katowickie

Tadeuszowi Dziedzicowi
Zygmuntowi Brachmańskiemu
Alfredowi Karnówce
Karolowi Glencowi
Emilowi Seidlowi
Andrzejowi Materzokowi
Sylwestrowi Waśkowiakowi
Franciszkowi Niklowi
Julianowi Szłapce
Józefowi Dzierżawie

Jednocześnie wyrażam podziękowanie kierownictwu reprezentacji polskiej oraz tym wszystkim, którzy przyczynili się do uzyskania sukcesów naszych drużyn.

Rozkaz niniejszy odczytać na zbiórkach wszystkich zawodowych i ochotniczych straży pożarnych.

Komendant Główny:
R. Darczewski

W.Z.Graf. W-wa. Zam. 1934. 4526. M-85.